

bring klart for Dagen, og det lader sig ikke herimod indvende, at Staten dog fremdeles vil blive stillet omtrent paa samme Maade i finansiel Henseende som for Tiden. Den nu faktisk bestaaende Tilstand, at Staten maa dække Dernes aarlige Underbalance, kan nemlig, som det ogsaa fremhæves i den af St. Eroy Kolonialraad afgivne Betænkning, ikke andet end svække Kommunerne og Kolonialraadenes Ansvarlighed og Selvstændighedsfølelse, saa at Betryggelsen for en sparsommelig Anvendelse af de offentlige Midler i Virkeligheden er at søge hos Administrationen i Stedet for, som naturligt vilde være, hos Kolonialraadene, og vi anse det derfor som det væsentlige Fortrin ved den i Forslag bragte Ordning, at medens Derne derefter ville komme til paa deres eget Omraade at nyde fuld Selvstændighed, ville de tillige have fuldt ud at bære det finansielle Ansvar for, hvorledes denne Selvstændighed benyttes, og der turde ikke være nogen Tvivl om, at dette ikke mindst vil være til Fordel for Statskassen.

Et 3dje Mindretal (Clausen) finder det naturligt, at Koloniernes fremtidige Lovgivningsmyndighed indskrænkes til de rent kommunale Anliggender, saaledes som foreslaaet i Lovforslagets § 2, men kan derimod ikke tiltræde den foreslaaede Ordning til Fordeling af Kolonialkassernes hidtilværende Indtægter imellem Statskassen og Kommunekasserne, hvorved Staten paabyrdes et fremtidigt aarligt Tilskud til Koloniernes Administration, svarende til Størrelsen af det Understud, Kolonialkasserne gennemsnitlig i en længere Aarrække have balanceret med. Vil man tænke sig Provinserne herhjemme i Moderlandet stillede under lignende Betingelser over for den fælles Statshusholdning, hvorfra skulde da Indtægterne komme til Dækning af Udgifterne ved denne? Hvad der i Lovforslaget foreslaas til Ordningen af det fremtidige Mellemværende er i Virkeligheden kun en Godkendelse af den stedfundne

Underbalances Berettigelse med fornøden Lovmæssig Anvisning paa Dækning af Statskassen. For Staten vil Lovforslagets Vedtagelse være ensbetydende med en Forpligtelse til et fremtidigt aarligt Tilskud til Koloniernes Administration paa over 400,000 Kr. og derhos selvfølgelig tillige et Afkald paa det ved Kolonialloven fastsatte aarlige Bidrag til de fælles Statsfornödenheder. Regeringen og Gouvernementet vilde dermed ganske vist blive gjorte ansvarslose over for Koloniernes finansielle Kalamiteter, men dette vil ogsaa være det eneste faktiske Resultat, Lovforslagets Vedtagelse kan tænkes at medføre, et Resultat, som næppe indeholder nogen stor Opfordring for Rigsdagen til at følge den i Lovforslaget anviste Vej. Skal der være nogen Mening i at gaa til en Afskillelse imellem Koloniernes Stats- og Kommuneanliggender, bør Statskassen mindst tillægges en saa stor Del af de hidtilværende Indtægter, at disse fuldt ud ville kunne dække de Forpligtelser og Byrder, der paalægges Staten.

At de senere Aars ugunstige Konjunkturer for en Del ere Skyld i Koloniernes ugunstige finansielle Stilling vil næppe kunne bestrides, men paa den anden Side tør det heller ikke betvivles, at en mere økonomisk og kommunal kyndig Administration til Dels, om ikke fuldt ud, vilde kunne have afværget den store aarlige Underbalance, som er kommen til Stede. Der maatte selvfølgelig kunne være sparet en Del ved Indskrænkninger i Koloniernes Embedsvæsen og endnu mere ved en fornuftig Omordning af Politis og Militærvæsenet. Den stedfundne Forøgelse af dette, som har været saa stærkt medvirkende i Underbalancen, tilskrives vel en nødvendig Følge af Opstanden i 1878; men Begivenhederne fra den Tid tale tværtimod for, at det mere var Mangel paa Paagjensommelighed hos Autoriteterne over for den herskende Gæring iblandt den sorte Befolkning og derhos en temmelig aabenbar Målløndite i Retning af Militær- og Politiforholdsregler paa en Dag, hvor man paa Forhaand